

Księga Kapłańska

Rozdział 5

1. Zaś jeśli ktoś zgrzeszył słysząc słowo zaklęcia, a jest świadkiem który widział, albo wiedział, a tego nie oznajmił – i tak poniósł na sobie swoją winę; 2. albo jeśli ktoś się dotknął jakiegokolwiek nieczystej rzeczy, bądź padliny nieczystego zwierzęcia, bądź padliny nieczystego bydłęcia, bądź padliny nieczystego gada, a byłoby dla niego nieznane, że stanie się nieczystym i winnym; 3. albo jeśli ktoś dotknął nieczystości człowieka jakakolwiek by to była nieczystość przez którą się zanieczyszcza, a byłoby to dla niego nieznane, ale on się dowiedział, zatem jest winien. 4. Albo jeśli ktoś przysiągł, ale wymknęło mu się z ust, by wyrządzić sobie coś złego albo dobrego we wszystkim, co się w przysiędze wymyka człowiekowi, a uszło to jego świadomości i on się o tym dowiedział, więc jest winien w jednej z tych rzeczy 5. kto zatem zawini w jakiegokolwiek z tych rzeczy niechaj wyzna swój grzech, to w czym zgrzeszył. 6. I niech przyniesie WIEKUITEMU pokutną ofiarę za swój grzech, którego się dopuścił samicę z trzody, owcę albo kozę, jako ofiarę zagrzeszną, a kapłan rozgrzeszy go z jego grzechu. 7. A gdyby go nie było stać na owcę to jako ofiarę za grzech, którego się dopuścił przyniesie WIEKUITEMU parę turkawek albo parę młodych gołąbków; jednego na „zagrzeszną”, a drugiego na „całopalną” 8. Przyniesie je do kapłana, który najpierw złoży tego, co za grzech; zatem naderwie jego głowę nad karkiem, ale jej nie oderwie. 9. I pokropi krwią tej „zagrzesznej” ścianę ofiarnicy, a pozostałą krew wyleje u podstawy ofiarnicy. To jest ofiara zagrzeszna. 10. Zaś drugiego zużyje według przepisu na całopalenie, i tak rozgrzeszy go kapłan z jego grzechu, którego się dopuścił, więc będzie mu odpuszczone. 11. A gdyby go nie było stać na dwie turkawki, albo na dwa młode gołąbki, to niech za grzech, którego się dopuścił przyniesie dziesiątą część efy przedniej mąki, jako ofiarę zagrzeszną. Nie należy na nią oliwy, ani nie włoży na nią kadzidła, bo to ofiara zagrzeszna. 12. Zatem przyniesie ją do kapłana, a kapłan nabierze z niej pełną swoją garść na „znak przypomnienia”, oraz puści ją WIEKUITEMU z dymem na ofiarnicy przy ofiarach ogniowych. To jest ofiara zagrzeszna. 13. Tak rozgrzeszy go kapłan z jego grzechu, którego się dopuścił w jakiegokolwiek z tych rzeczy; zatem będzie mu odpuszczone. Zaś pozostałość będzie dla kapłana, jak przy ofierze z pokarmów. 14. WIEKUISTY oświadczył też Mojżeszowi, mówiąc: 15. Jeśli ktoś dopuścił się przeniewierstwa oraz niebacznie zgrzeszył przeciw świętemu WIEKUISTEGO, wtedy przyprowadzi WIEKUITEMU na ofiarę zdrowego baranka z trzody, jako ofiarę pokutną według twojego oszacowania na dwa srebrne szekle, na podstawie świętego szekla. 16. Także zwróci to, co zgrzeszył przeciw świętości, nadto dołoży piątą część i odda kapłanowi. Zaś kapłan rozgrzeszy go pokutnym baranem; zatem będzie mu odpuszczone. 17. A jeśli ktoś zgrzeszył, bo wykroczył przeciw jakiemuś ze wszystkich przykazań WIEKUISTEGO, zabraniających tak czynić a nie wiedział i stał się winnym, i tak poniósł na sobie swoją winę; 18. niech na ofiarę pokutną przyprowadzi do kapłana zdrowego barana z trzody według twojego oszacowania. A kapłan go

rozgrzeszy z uchybienia, którego w niewiedzy, niebacznie się dopuścił; zatem będzie mu odpuszczone. **19.** To jest ofiara pokutna za winę, bowiem zawinił WIEKUITEMU. **20.** WIEKUISTY także oświadczył Mojżeszowi, mówiąc: **21.** Jeśli ktoś zgrzeszy dopuszczając się przestępstwa przed WIEKUISTEM tym, że zaparł się wobec swojego bliźniego odnośnie powierzonej sobie rzeczy, albo rzeczy wręczonej, albo mu wydartej, albo ograbił swojego bliźniego; **22.** albo znalazł zgubę, a jej się zaparł; albo fałszywie przysiągł o cokolwiek ze wszystkich rzeczy, których gdy się człowiek dopuszcza przez nie grzeszy; **23.** gdyby więc zgrzeszył i stał się winnym niech zwróci zdzierstwo, które wydarł; albo grabież, którą zagrabił; albo rzecz powierzoną, która mu została dana; albo zgubę, którą znalazł; **24.** albo o cokolwiek fałszywie przysiągł zwróci to w pełnej wartości i dołoży do tego piątą część. W dzień swojej pokuty odda je temu, czyje jest. **25.** Po czym przyprowadzi do kapłana swoją ofiarę WIEKUISTEMU zdrowego baranka z trzody według twojego oszacowania jako ofiarę pokutną. **26.** A kapłan go rozgrzeszy przed WIEKUISTEM; zatem będzie mu odpuszczone w każdej z tych wszystkich rzeczy, którą popełnił i przez nią zawinił.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012